

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 08.10.2020

Curtea constituită din :

Președinte – XXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXX

Grefier - XXXXXXXXXXXXXXXX

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de recurenta-pârâtă XXXXXXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. _____ pronunțată de Tribunalul București - Secția a II a Contencios administrativ și fiscal în cadrul dosarului nr. _____, în contradictoriu cu intimatul-reclamant XXXXXXXXXXXX, având ca obiect "litigiu funcționari publici."

La apelul nominal făcut în ședință nu răspund părțile.

Curtea dispune lăsarea cauzei la a doua strigare, conform regulamentului de ordine Interioară a Instanțelor Judecătorești, în eventualitatea prezentării părților.

La a doua strigare, la apelul nominal făcut în ședință publică, răspunde recurenta-pârâtă XXXXXXXXXXXX, reprezentată de consilier juridic XXXXXXXXXXXX, în baza delegației de reprezentare pe care o depune la dosar, lipsind intimatul-reclamant.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință a făcut referatul cauzei, apoi:

La interpelarea instanței, reprezentantul recurente-pârâte arată că plata pe care instituția pe care o reprezintă făcută către intimatul-reclamant nu reprezintă o achiesare la hotărârea primei instanțe.

Curtea pune în discuție cererea de sesizare a ÎCCJ –Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Reprezentantul recurente-pârâte învederează că deși nu a formulat un punct de vedere în scris dar este de acord cu punctul de vedere exprimat de instanță în sensul că se va sesiza ÎCCJ cu interpretarea art. 7 din OUG nr. 90/2017 și implicit suspendarea cauzei până la soluționarea acestei sesizări.

Curtea reține cauza în pronunțare pe sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu interpretarea prevederilor art. 7 din OUG nr. 90/2017.

C U R T E A,

Având nevoie de timp pentru a delibera,

D I S P U N E:

Amână pronunțarea pentru data de _____ soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică, azi, C _____.

Președinte
XXXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXXX

Grefier
XXXXXXXXXXXXX

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. _____

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 22.10.2020

Curtea constituită din :

Președinte – XXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXX

Grefier - XXXXXXXXXXXXXXXX

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de recurenta-pârâtă
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. _____ pronunțată de
Tribunalul București - Secția a II a Contencios administrativ și fiscal în cadrul dosarului nr.
_____ în contradictoriu cu intimatul-reclamant XXXXXXXXXXXXXXXX, având ca obiect
"litigiu funcționari publici."

Dezbaterile au avut loc la termenul de judecată din data de _____, când, instanța,
având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de _____, când,

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de _____, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților
prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică, azi, _____

Președinte
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Grefier
XXXXXXX

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. .

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 03.12.2018

Curtea constituită din :

Președinte – XXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Judecător – XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Grefier - XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pe rol se află recursul formulat împotriva sentinței civile nr. 10474/3/2018 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II a Contencios administrativ și fiscal în cadrul dosarului nr. 10474/3/2018, formulat în cauza având ca părți recurenta-pârâtă XXXXXXXXXXXXXXXX în contradictoriu cu intimatul-reclamant XXXXXXXXXXXXXXXX

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 03.12.2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta, când având nevoie de timp pentru a delibera Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 03.12.2018, respectiv pentru astăzi, 03.12.2018 și a pronunțat următoarea hotărâre:

CURTEA,

Deliberând cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la interpretarea art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017, constată:

Prin *cererea* de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 03.12.2018 sub numărul de dosar 10474/3/2018, reclamantul XXXXXXXXXXXXXXXX a solicitat obligarea pârâtei XXXXXXXXXXXXXXXX la stabilirea cuantumului brut al salariului de bază începând cu 01.01.2018, astfel încât prin transferul contribuțiilor din sarcina angajatorului în cea a salariatului să-i fie menținut în plată salariul net aferent lunii decembrie 2017, dobândit începând cu data de 01.12.2017, în baza Legii nr. 274/22.12.2017 pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 62/2017 privind completarea art. II din Legea nr. 152/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal bugetare și calculul și plata diferențelor salariale cuvenite începând cu data de 01.01.2018 până la data stabilirii nivelului salariului conform primului capăt de cerere, solicitând totodată și plata dobânzii legale la debitele restante, calculată începând cu data scadenței, până la plata efectivă.

Prin *sentința civilă nr. 10474/3/2018* pronunțată în dosarul nr.10474/3/2018 Tribunalul București a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul XXXXXXXXXXXXXXXX în contradictoriu cu pârâta XXXXXXXXXXXXXXXX, a obligat pârâta la stabilirea cuantumului brut al salariului de bază al reclamantului, începând cu 01.01.2018, astfel încât prin transferul contribuțiilor în sarcina angajatorului

în cea a salariatului să-i fie menținut reclamantului în plată salariul net aferent lunii decembrie 2017, dobândit începând cu 01.12.2017, a obligat pârâta la calcularea și plata diferențelor salariale cuvenite reclamantului în acord cu cele dispuse anterior, începând cu 0.01.2018, până la data stabilirii salariului conform sentinței, diferențe salariale la care se va calcula și dobânda legală, începând cu data scadenței, până la data plății efective.

Tribunalul a reținut că în urma stabilirii drepturilor salariale în aplicarea art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 reclamantului, funcționar public cu funcție de conducere în cadrul instituției pârâte, i-a fost diminuat salariul net în luna ianuarie 2018 prin raportare la lunile noiembrie și decembrie 2017 când salariul net crescuse.

Soluția a avut la bază interpretarea art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 în contextul succesiunii cronologice a legislației, cu luarea în considerare a intenției legiuitorului exprimate în Expunerea de motive, precum și prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special fiind avute în vedere cauzele S.C. Antares Transport S.A. și S.C. Transroby S.R.L. împotriva României (paragraf 48), Bock și Palade împotriva României, tribunalul concluzionând că o micșorare a salariului net al reclamantului în urma aplicării art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017 nu poate fi considerată convențională, fiind operată în temeiul unui text de lege imprecis și lipsit de previzibilitate în contextul întregii reglementări care vorbește de majorări, iar nu de reduceri, precum și față de expunerea de motive prin care legiuitorul se arăta îngrijorat ca modificările legislative privind contribuțiile sociale obligatorii să nu conducă la scăderea semnificativă a veniturilor nete.

Împotriva acestei sentințe a declarat *recurs* pârâta XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX prin care a solicitat casarea sentinței și respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, invocând incidența cazului de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct.8 C.pr.civ., susținând că au fost încălcate dispozițiile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017, că tribunalul a apreciat greșit că din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului textul național nu ar putea justifica micșorarea salariului net al reclamantului, iar instanța de fond s-a pronunțat nejustificat asupra calității unui act normativ, apreciind că textul legal incident este „imprecis și lipsit de previzibilitate” .

Recurenta-pârâtă XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a mai menționat că în dosarele nr. 1/2018 și 2/2018 au fost respinse definitiv acțiunile formulate împotriva sa în spețe similare.

Intimatul reclamant XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX nu a formulat întâmpinare.

La data de 15.01.2018 recurenta pârâtă a înștiințat instanța de recurs că a pus în executare dispozițiile sentinței recurate în acest dosar, prin emiterea, la data de 15.01.2018, a Deciziei nr. 1/2018, în baza căreia reclamantului i-au fost calculate și plătite diferențele de drepturi salariale de 1.12.2017.

În cauză Curtea de Apel a pus în discuția contradictorie a părților, potrivit art.519, art.520 alin.1 C.pr.civ., sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu următoarea chestiune de drept: dacă dispozițiile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 potrivit cărora „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017*” în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017 care prevăd că „*Începând cu data de 1*

ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții” se interpretează în sensul că nu pot avea ca efect diminuări ale venitului net al persoanelor aflate sub incidența acestora.

Cu privire la admisibilitatea sesizării, instanța reține că potrivit dispozițiilor art.519 alin.1 C.pr.civ. „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

În cauză se apreciază că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art.519 alin.1 C.pr.civ.:

Completul de judecată este investit cu soluționarea unui recurs, urmând să se pronunțe în ultimă instanță.

De modul de lămurire a acestei chestiuni de drept, care este nouă, referitoare la interpretarea art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017, respectiv dacă acestea se interpretează în sensul că nu pot avea ca efect diminuări ale venitului net al persoanelor aflate sub incidența acestora, depinde soluționarea pe fond a cauzei de față, acesta fiind miezul controversei supuse analizei.

Asupra acestei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Dispozițiile în legătură se solicită pronunțarea unei hotărâri potrivit art. art.519 C.pr.civ. au primit o interpretare diferită din partea instanțelor de judecată investite cu acțiuni similare, din care menționăm cele care au format obiectul dosarelor 2

și soluționate definitiv în sensul respingerii acțiunilor promovate împotriva deciziilor emise de pârâta XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, în care prevederile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017 au primit o interpretare diametral opusă față de cea reținută în sentința ce face obiectul recursului în cadrul dosarului

De asemenea, se apreciază că o rezolvare de principiu a acestei chestiuni de drept depășește cadrul strict al speței de față, putând prezenta interes în situațiile în care instanțele sunt chemate să soluționeze cauze în materie de drepturi salariale, în care, la fel ca în speța de față, deși întreg contextul legislativ converge spre ideea majorării, creșterii generalizate a drepturilor salariale, totuși apar situații în care se ajunge la un rezultat diametral opus, fără să fie relevat un scop legitim care să fi fost urmărit prin respectiva reducere a drepturilor salariale pentru anumite categorii profesionale și care ar putea justifica această diferențiere potrivit exigențelor art.53 din Constituție.

Părțile nu au formulat distinct puncte de vedere referitoare la chestiunea de drept în discuție, însă recurenta pârâtă a făcut referire în cadrul recursului la hotărârile pronunțate în cauzele și nr.2 de Tribunalul București și Curtea

de Apel București, în timp ce poziția reclamantului coincide cu cea din sentința ce face obiectul prezentului recurs, ambele urmând a fi prezentate pe scurt în cele ce urmează.

Prin sentința recurată în cadrul acestui dosar, referitor la OUG nr.90/2017, s-a reținut că în preambulul acestui act normativ s-a arătat că „având în vedere necesitatea reglementării posibilității de creștere a remunerațiilor brute ale administratorilor și directorilor întreprinderilor publice ca urmare a modificărilor legislative aduse contribuțiilor sociale obligatorii prin OUG nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel încât venitul net al acestora să nu se diminueze.”

În Expunerea de motive la O.U.G. nr. 90/2017, accesibilă la <http://www.cdep.ro/proiecte/2018/000/50/2/em88.pdf>, după prezentarea faptului că de la 1 iulie 2017 salarizarea personalului din sectorul bugetar este reglementată prin Legea-cadru nr. 153/2017, iar în 2018, potrivit prevederilor Legii nr. 153/2017, se acordă anumite creșteri salariale, precum și a faptului că potrivit prevederilor H.G. nr. 846/2017, pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată este de 1.900 lei, s-a consemnat constatarea potrivit cu care „nu este clar care este succesiunea de aplicare a actelor normative menționate în ce privește stabilirea salariului de bază la data de 1 ianuarie 2018 pentru personalul remunerat la nivelul salariului de bază minim brut.”

„Se propune reglementarea faptului că majorările salariale prevăzute la art. 38 alin. 3 lit. a din Legea-cadru nr. 153/2017 se acordă anterior aplicării prevederilor H.G. nr. 846/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată.”

„Având în vedere că modificările legislative privind contribuțiile sociale obligatorii reprezintă un eveniment care nu putea fi anticipat la data încheierii contractelor de mandat și determină scăderea semnificativă a veniturilor nete ale unei părți, acestea putând fi considerate un element esențial al contractului de mandat, se propune reglementarea posibilității creșterii remunerațiilor brute ale administratorilor și directorilor care au încheiat contracte de mandat în temeiul O.U.G. nr. 109/2011. Reglementarea posibilității recalculării remunerațiilor brute a administratorilor și directorilor ca urmare a modificărilor legislative aduse contribuțiilor sociale obligatorii prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 109/2011 prin corelarea venitului administratorilor și directorilor cu veniturile existente în piață în domeniul de activitate al întreprinderii publice. Totodată, reglementarea posibilității de creștere a remunerațiilor brute ale administratorilor și directorilor este justificată și pe considerentul că unii dintre aceștia au fost selectați printr-o procedură de concurs care le-a creat o anumită speranță legitimă salarială.”

S-a observat că opiniile diametral opuse ale părților litigante referitor la interpretarea și aplicarea legii în legătură cu salarizarea reclamantului sunt justificate de modalitatea de legiferare care lasă loc interpretărilor, aspect constatat chiar de către inițiatorul reglementării adoptate prin O.U.G. nr. 90/2017, mai sus citate.

În sentința recurată s-a arătat că, deși, potrivit expunerii de motive și a preambulului acestui act normativ, s-a urmărit, pe de o parte să se clarifice care este succesiunea de aplicare a actelor normative menționate în ce privește stabilirea salariului de bază la data de 1 ianuarie 2018 pentru personalul remunerat la nivelul salariului de bază minim brut, respectiv faptul că majorările salariale prevăzute la art. 38 alin. 3 lit. a din Legea-cadru nr. 153/2017 se acordă anterior aplicării prevederilor H.G. nr. 846/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, iar pe de altă parte să se evite diminuarea venitului net, s-a constatat că același art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017 justifică atât solicitarea reclamantului de calcul al salariului astfel încât salariul net aferent

lunii ianuarie 2018 să nu fie diminuat față de cel aferent lunii decembrie 2017, cât și apărarea pârâtei care afirmă că reducerea în ianuarie 2018 a salariului net al reclamantului este cazată și justificată de aplicarea art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017.

În acest condiții, interpretând textul art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017, în contextul succesiunii cronologice a legislației, precum și cu luarea în considerare a intenției legiuitorului exprimate în Expunerea de motive, tribunalul a constatat, în sentința recurată nr. 100/2018, că articolul 7 din O.U.G. nr. 90/2017 impune ca salariul net al personalului plătit din fonduri publice, căruia îi este aplicabil art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, articol care, prin reglementarea aplicării etapizate a legii, prevede creșteri salariale, iar nicidecum reduceri, să nu fie redus, sub nivelul salariului net aferent lunii decembrie 2017, dobândit începând cu 1 decembrie 2017, cu sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art.7 din O.U.G. nr. 90/2017 prevede că majorările salariale prevăzute la art. 38 alin. 3 lit. a din Legea-cadru nr. 153/2017 se acordă anterior aplicării prevederilor H.G. nr. 846/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată (potrivit Expunerii de motive), iar sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, astfel încât salariul net al personalului plătit din fonduri publice să nu înregistreze reduceri față de salariul net aferent lunii decembrie 2017, dobândit începând cu 1 decembrie 2017.

Alineatul 2 al art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017, statuând că sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, se referă la majorări salariale.

Articolul 38 alin. 3 lit. a din Legea-cadru nr. 153/2017 la care se referă art. 7 alin. 2 din O.U.G. nr. 90/2017 prevede că începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin urmare, având în vedere că, potrivit Legii-cadru nr. 153/2017, începând cu ianuarie 2018, reclamantului i se recunoaște o majorare a salariului brut, iar prin grija legiuitorului O.U.G. nr. 90/2017, interesat ca modificările legislative privind contribuțiile sociale obligatorii să nu conducă la diminuări ale venitului net, s-a prevăzut că sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la

bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, singura interpretare și aplicare legitimă a art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017 este aceea prin care reclamantului nu i se reduce salariul net aferent lunii decembrie 2017, dobândit începând cu 01.12.2017.

În susținerea acestei soluții a fost adus și argumentul întemeiat pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, ce a statuat în sensul că „ în convenție, nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum, fiind de competența statului să stabilească în mod discreționar remunerațiile provenite de la bugetul statului pe care vrea să le plătească angajaților săi. Astfel, un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative (Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei, Kjartan Asmundsson împotriva Islandei, Kopecky împotriva Slovaciei, Ketchko împotriva Ucrainei, Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României).”

Cu toate acestea, ingerința în dreptul reclamantului la un salariu trebuie să răspundă testului de convenționalitate care presupune ca ingerința să fie prevăzută prin lege, aceasta să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică, fiind proporțională cu scopul urmărit.

Termenii „în condițiile prevăzute de lege”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, urmăresc mai întâi ca măsura incriminată să aibă o bază legală în dreptul intern, însă au legătură și cu calitatea legii în cauză (Bock și Palade împotriva României).

Din perspectiva calității sale, legea însăși trebuie să îndeplinească acele calități pe care i le-a determinat Curtea în jurisprudența sa, respectiv să fie accesibilă, precisă și previzibilă.

În ceea ce privește art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017, analizat și din această perspectivă, s-a constatat că această lege nu poate justifica în mod convențional micșorarea venitului (salariului) net al reclamantului, fiind imprecisă.

S-a apreciat în aceeași hotărâre că o micșorare a salariului net al reclamantului în urma aplicării art. 7 din O.U.G. nr. 90/2017 nu poate fi considerată convențională, fiind pretins a fi fost operată în temeiul unui text de lege imprecis și lipsit de previzibilitate în contextul întregii reglementări care vorbește de majorări, iar nu de reduceri, precum și față de expunerea de motive prin care legiuitorul se arăta îngrijorat ca modificările legislative privind contribuțiile sociale obligatorii să nu conducă la scăderea semnificativă a veniturilor nete.

În plus, potrivit statuărilor Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza S.C. Antares Transport S.A. și S.C. Transroby S.R.L. împotriva României (paragraf 48), greșelile sau erorile ce aparțin autorităților statului ar trebui să fie în beneficiul celor afectați, în special în situațiile în care nu există alte interese private contrare în joc. Cu alte cuvinte, riscul oricărei greșeli făcute de autoritatea statului trebuie suportat de stat, iar erorile nu trebuie remediate cu suportarea costului de către persoana fizică respectivă.

În ceea ce privește *opinia contrară*, regăsită în cadrul deciziei civile nr. _____, pronunțată în dosarul nr. _____, dar și în cadrul sentinței nerecurate pronunțate (de Tribunalul București) în dosarul _____ a apreciat, referitor la art. 7 alin. 2 din OUG nr. 90/2017, că „această dispoziție nu are rolul de a crea în sarcina angajatorului obligația de a asigura o creștere salarială, ci

dimpotrivă exprimă ideea că majorările salariale acordate potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 vor acoperi pierderea venitului născută din plata contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice.

De asemenea, s-a mai arătat în aceeași decizie că „Atunci când legiuitorul a urmărit remedierea situației astfel create, a precizat în mod expres acest lucru. Astfel, în preambulul OUG nr. 90/2017 se arată că „având în vedere necesitatea reglementării posibilității de creștere a remunerațiilor brute ale administratorilor și directorilor întreprinderilor publice ca urmare a modificărilor legislative aduse contribuțiilor sociale obligatorii prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, astfel încât venitul net al acestora să nu se diminueze”, motiv pentru care art. 18 din același act normativ stabilește că „Remunerațiile brute ale administratorilor și directorilor prevăzute în contractele de mandat încheiate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările ulterioare, pot fi recalculate pentru a fi puse în acord cu noile contribuții sociale obligatorii datorate conform Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal.” În acest caz, într-adevăr legea a impus angajatorului recalcularea remunerațiilor brute ale administratorilor și directorilor prevăzute în contractele de mandat încheiate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 pentru a fi puse în acord cu noile contribuții sociale, astfel încât veniturile nete să nu se diminueze.

Aceasta nu este însă situația pentru restul categoriilor de angajați în raport de care legiuitorul s-a limitat la a arăta că majorarea prevăzută de art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 va înlătura diminuarea veniturilor nete ca urmare a transferului contribuțiilor. Legiuitorul nu a stabilit ca în situația în care această ipoteză nu se verifică, angajatorul să aibă posibilitatea de a recalcula salariul brut pentru a fi puse în acord cu noile contribuții sociale, astfel încât veniturile nete să nu se diminueze, iar în aceste condiții, angajatorul nu avea niciun temei legal pentru a lua o astfel de măsură.”

Instanța de trimitere nu este însă convinsă de această din urmă interpretare, care pare să nu țină cont de interpretarea teleologică și care pare să lase fără efect prevederile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 conform cărora „Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale... sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018...” ca și prevederile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 care stabilesc că începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă creșteri salariale.

Or, se observă că în cazul concret din speță aplicarea prevederilor OUG nr.90/2017 a condus la reducerea salariului net al reclamantului (prin raportare la nivelul avut în noiembrie 2017, în condițiile în care în decembrie 2017 salariul net fusese mărit), deși din art.7 alin.2 din OUG 90/2017 ar rezulta că acestea ar fi trebuit să aibă măcar un efect neutru, în sensul de a nu afecta valoarea salariului plătit efectiv reclamantului în decembrie 2017.

Deși într-adevăr excepțiile sunt de strictă interpretare, nu se înțelege care ar fi rațiunea pentru care norma potrivit căreia aplicarea modificărilor legislative privind contribuțiile sociale obligatorii nu conduc la diminuări ale venitului net ar fi fost edictată doar în favoarea administratorilor și directorilor care au contractele de mandat încheiate conform prevederilor OUG nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, și nu ar avea vocația de a se aplica și celorlalte categorii de funcționari (intimatul reclamant fiind și el în perioada relevantă ocupantul unui post de conducere), în contextul

în care nu a fost prezentat un scop legitim care ar fi fost urmărit și ar justifica această diferențiere, iar sensul art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 ar fi acela că începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă creșteri salariale.

Instanței de trimitere îi este cunoscută jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei, Kjartan Asmundsson împotriva Islandei, Kopecky împotriva Slovaciei, Ketchko împotriva Ucrainei, Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României potrivit căreia, „în convenție, nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum, fiind de competența statului să stabilească în mod discreționar remunerațiile provenite de la bugetul statului pe care vrea să le plătească angajaților săi. Astfel, un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative”, totuși reține că potrivit aceleiași jurisprudențe ingerința în dreptul la salariu ar trebui să urmărească un interes public și să păstreze un echilibru just între cerințele de interes general ale comunității și cele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului și în mod special, ar trebui să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit prin orice măsură de natură a priva o persoană de acest drept.

Or, contrar situației avute în vedere de Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu ocazia pronunțării Deciziei de inadmisibilitate pronunțată la data de 6 decembrie 2011 în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11, Felicia Mihaieș și Adrian Gavril Senteș împotriva României, în care s-a reținut că rațiunea măsurii dispuse de legiuitor își avea izvorul într-o situație de excepție, respectiv criza economică a țării, iar ingerința statului a urmărit un interes public, respectiv protejarea echilibrului fiscal între cheltuielile și veniturile statului, pe fondul crizei economice din țară, în cauza de față restrângerea dreptului la salariu se aplică doar pentru o categorie restrânsă de salariați, fiind o situație de excepție, în timp ce pentru larga majoritate a funcționarilor a operat majorarea substanțială a drepturilor salariale, și nu a fost prezentată vreo rațiune, respectiv un interes public pentru care, pentru persoanele aflate în situații similare cu reclamantul, ar fi fost necesară, în acest context economico-juridic, diminuarea veniturilor nete.

Având în vedere dificultățile de interpretare mai sus expuse, în baza art.519 C.pr.civ., va fi dispusă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept: Dacă dispozițiile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 potrivit cărora „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017*” în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017 care prevăd că „*Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții*” se interpretează în sensul că nu pot avea ca efect diminuări ale venitului net al persoanelor aflate sub incidența acestora.

În baza art.520 alin.2 C.pr.civ. va fi suspendată judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Dispune, în cauza privind pe recurenta pârâtă XXXXXXXXXXXXXXXX cu sediul în XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX și intimatul reclamant XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX cu domiciliul procesual ales la XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile art.7 alin.2 din OUG nr.90/2017 potrivit cărora „Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017” în corelare cu dispozițiile art.38 alin.3 lit.a din Legea cadru nr.153/2017 care prevăd că „Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții” se interpretează în sensul că nu pot avea ca efect diminuări ale venitului net al persoanelor aflate sub incidența acestora.

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Cu drept de recurs în ceea ce privește suspendarea judecării, pe toată perioada suspendării. Recursul se depune la Curtea de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată în ședință publică, azi, 07.12.2017.

Președinte
XXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXX

Judecător
XXXXXXXXXXXX

Grefier
XXXXXXXXXXXX